

[Lembourn.]

Derfor er der kun den tredje af de 3 muligheder, der er, tilbage, nemlig besparelserne. Det konservative folkeparti fremlagde i marts i år en spareplan, som for det første finansår sigtede mod en nedskæring i de offentlige udgifter på mellem 2½ og 3 mia kr.

Hvis man nu ser på, hvor meget den finanspolitiske stramning ville være som følge af dette, altså hvor meget multiplikatoren ville gøre forbruget mindre, ville det sandsynligvis ligge på ca. 4 mia kr., og det er just, hvad vi har brug for. Sparetilbuddet står stadig ved magt. Hvorfor i alverden tager regeringen ikke imod det? Naturligvis kan man diskutere omrokeringer inden for planerne. Det siger sig selv, at der er mange politiske motiver bagved, men man kunne jo prøve at forhandle sig frem til et resultat. Men det, vi burde være enige om, måtte da være det beløbsmæssige mål og den principielle metode. Det er faktisk nationaløkonomiske kendsgerninger. Det er sådan set fuldkommen ligegyldigt, om man er socialistisk eller konservativ økonom, det er kendsgerninger, som vi ikke kan komme uden om, og det er vist egentlig kun sket én gang i folketingets historie, at man har benægtet fakta.

Finansministeren (Grünbaum): Ja, vi skal åbenbart have den storpolitiske økonomiske debat ved hver behandling, siden vi startede i går. Jeg skal ikke gøre så forfærdelig meget ud af det. Lidt må jeg jo sige om det. Det er ikke ret meget, der er sagt om selve lovforslagene.

For det første til hr. Poul Schlüter. Der blev sagt, vi havde givet en håndfæstning til SF om en skattereform. Jeg takker hr. Ømann for hans venlige og pæne og rigtige bemærkninger om, at der er tale om en fælles bestræbelse fra socialdemokratiet og SF på dette område. Hvis man ville gøre sig den ulejlighed at læse det skatteprogram, som blev vedtaget på socialdemokratiets kongres, vil man hurtigt konstatere, at der er næsten 100 pct.s, for ikke at sige 100 pct.s, sammenfald mellem det program og det, der er kommet til at stå i betænkningen. Det er ikke så mærkeligt. Og det samme gælder for socialistisk folkepartis vedkommende, fordi der er ikke nogen modsætning på dette område. Der kan på et enkelt område være en forskel med hensyn, til hvilken teknik

man vil bruge for at nå et bestemt resultat, men i det store og hele er det sammenfaldende synspunkter, der ligger bag ved denne fælleserklæring, som er kommet ind i betænkningen.

Jeg vil da gerne sige til hr. Poul Schlüter, at vi meget gerne vil indgå den samme håndfæstning med de konservative, meget gerne. Og med de radikale og med venstre, hvis det kunne lade sig gøre — det er jeg ikke sikker på. Det kan man forbavses over, særlig for de radikales vedkommende, når man ser på, hvad der egentlig står i denne såkaldte håndfæstning om en reform af indkomstskatten. Der står for det første, at hovedsigtet skal være at lempe beskatningen for almindelige arbejdsindtægter, bl.a. gennem en forlængelse af proportionalskattestrækket og en begrænsning og forenkling af skattefragene. Det med fradragsfragene er jo noget, de radikale så ofte har talt om. Jeg mindes et udtryk, der hed „oprydning i fradragsjunglen“, som hr. Hilmar Baunsgaard lancerede, jeg tror, det var i 1966.

Fradragsfragene bør i videst mulig udstrækning fjernes fra selvangivelsen, og de fradrag, der bevares, gives som fradrag i selve skatten eller direkte som tilskud. Det kan vi ikke blive enige med hr. Enggaard og venstre om, men jeg troede, vi i hvert fald kunne blive enige med de radikale om det. Hr. Enggaard sagde jo meget tydeligt, hvorfor han ikke ville være med, nemlig fordi det betyder en ændring af progressionen i skatteskalaen, og fordi man måske så får lidt mere plads oppe i skalaen, og det var hr. Enggaard meget betænkelig ved. Men jeg vil tro, at en meget stor del af befolkningen i hvert fald vil være enig med os i, at det kan ikke være meningen, at den progression, som er fastlagt i denne skatteskala — og det er dog folketinget, der har fastlagt denne progression — skal brydes derved, at skatteyderne på forskellig måde kan få anledning til gennem fradragsfragene at ændre denne progression. Det kan vel ikke være rimeligt. Derfor havde jeg de bedste forhåbninger om, at de radikale også kunne være med til en reform, som sigter på, at alle — skal vi sige rige som fattige eller, som vi også har udtrykt det tidligere: arbejdsmanden og direktøren — skal have samme skattefordel pr. 1000 kr.s skattefradrag. Det betyder jo ikke, at arbejdsmanden bliver ligestillet